

ת"ד 1903/11/12 - מדינת ישראל נגד אינגריד סולטן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1903-11-12 מדינת ישראל נ' סולטן
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אינגריד סולטן

הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של אי ציות לתמרור "עצור ותן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה" (302) ועבירה של נהיגה בקלות ראש. ביום 12.12.11 שעה 15.50 לערך נהגה הנאשמת ברכב פרטי בת"א ברחוב הארי לכיוון צפון והתקרבה לצומת עם רחוב גאולה (להלן: "**הצומת**"). סמוך לצומת, מוצב בימין הדרך בכיוון נסיעת הנאשמת תמרור 302. אותה שעה נהגה הנפגעת דנה כהן קטנוע ברחוב גאולה לכיוון מזרח והתקרבה לצומת. נטען, כי הנאשמת נכנסה לצומת מבלי לתת זכות קדימה לרכב הנפגעת ושני כלי הרכב התנגשו. כתוצאה מהתאונה נחבלה הנפגעת וכלי הרכב ניזוקו.

2. בישיבת ההקראה כפרה הנאשמת במיוחס לה. לטענתה, עצרה את רכבה על קו העצירה וגלשה קדימה על מנת לשפר את שדה ראייתה ואז הבחינה בקטנוע הנפגעת **כשהוא כבר מצוי בהחלקה**. לדבריה, לא היה כל מגע בין רכבה לבין קטנוע הנפגעת. עוד טענה הנאשמת כי אופנוע הנפגעת החליק בשל סיבה חיצונית שאינה קשורה אליה - בוץ שהיה על הכביש.

3. במסגרת פרשת התביעה העידו השוטרת שמרית דהן, הבוחן מר אשכנזי והנפגעת. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשמת ונוסע שישב לצידה עובר לתאונה, מר פיליפ בן חמו.

דין והכרעה

4. אין חולק כי רכבה של הנאשמת עצר לפני קו העצירה. במובן זה עמדה הנאשמת בציווי תמרור 302. יחד עם זאת, תמרור 302 מוסיף ומצווה כי בנוסף לעצירת הרכב, יש צורך לתת זכות קדימה לרכב החוצה. המחלוקת היא אפוא האם הנאשמת נתנה לנפגעת זכות קדימה. לצורך הכרעה בעניין זה יש להכריע גם בשאלות נוספות העולות במסגרת המקרה והן:

- (1) האם רכבה של הנאשמת אכן חסם את קטנוע הנפגעת או שמא קטנוע הנפגעת נפל לכביש והחליק ללא כל קשר למעשיה או מחדליה של הנאשמת?
- (2) האם הנפגעת נסעה "מהר" עובר לתאונה כפי שטענה הנאשמת ועד ההגנה מר בן חמו?
- (3) האם החלקתה של הנפגעת נגרמה כתוצאה מניסיונה לבלום את הקטנוע ולמנוע את התאונה או שמא בשל סיבה שאינה קשורה לכך - בוך שנמצא על הכביש?
- (4) בהינתן שאופנוע הנפגעת החליק ופגע ברכב הנאשמת והפגיעה לא הייתה תוך נסיעה של כלי הרכב - האם יש מקום להטיל על הנאשמת אחריות לתאונה?

האם הנפגעת נסעה מהר עובר לתאונה

5. בחינת חומר הראיות שהוצג מעלה כי לא ניתן לקבוע כי הנפגעת נסעה במהירות בלתי סבירה ביחס לתנאי הדרך או "מהר" כפי שציינה הנאשמת. ראשית, הנפגעת העידה כי לא נסעה במהירות בלתי סבירה ביחס לתנאי הדרך. גרסה זו הותירה רושם חיובי. בנוסף, הנפגעת הסבירה כי נכנסה לרחוב גאולה לאחר שעמדה ברמזור אדום בצומת כך שקיים קושי לפתח מהירות משמעותית בעת נסיעתה ברחוב גאולה. שנית, הנאשמת העידה לאור משפטה כי ראתה את הנפגעת נוסעת מהר אך בחקירה נגדית חזרה בה מגרסה זו: **ש. את לא ראית אותה נוסעת מהר? ת. אני לא ראיתי אותה נוסעת מהר, אני ראיתי אותה מחליקה. רק מי שישב בבית הקפה אמר שראה אותה נוסעת מהר...** (ע' 17 ש' 16-20; הדגשות לא במקור). גם עד ההגנה מר בן חמו לא טען כעניין שבעובדה כי הנפגעת נסעה מהר אלא רק כי "אני חושב שהיא נסעה מאוד מהר..." (ע' 6 ש' 30-32). אוסיף ואומר כי התרשמתי כי מר בן חמו ניסה בכל כוחו - ללא הצלחה - להאדיר את רשלנותה הנטענת של הנפגעת ולגמד את אחריותה של הנאשמת לתאונה. כך העיד עד זה כי "**זה היה בחודש דצמבר, ירד גשם קודם. הכביש היה רטוב ועל הכביש היו סימני בוך...**" (ע' 6 ש' 30-32). לעומת זאת, מדוח הבוחן שהגיע לזירת התאונה 15 דקות אחרי קבלת ההודעה על תאונת הדרכים, נכתב כי "**כביש אספלט יבש ותקין...**". העד בן חמו טען במשטרה כי רכב הנאשמת החל להתקדם לעומק הצומת ואז "**אופנוע שהגיע מכיוון אלנבי מהר - מהר ונפלה לכביש בערך 8-10 מ' מאתנו והחליקה עד שפגעה בצד ימין**" (ת/5 ש' 4-6). בבית המשפט מסר עד זה כי הנאשמת ראתה שהנפגעת החליקה עם אופנוע והקדמה בנסיעה איטית "**כדי לראות מה קרה...**" (ע' 7 ש' 13-14). במלים אחרות, בעוד שבמשטרה מציין העד כי הנאשמת החלה להקדם לעומק הצומת ואז אירעה נפילת הנפגעת לכביש, ההחלטה עם האופנוע והפגיעה הרי שלפי הגרסה בבית המשפט ההחלטה כבר אירעה, נצפתה על ידי הנאשמת שהתקדמה לעומק הצומת כדי "לראות מה קורה". אין כל הסבר לשוני בין גרסאות אלה ולטעם שבגינה כבש עד זה את הגרסה המאוחרת בעדותו בבית המשפט. מטעם זה אני מוצא לא לתת לגרסה האחרונה כל משקל. יחד עם זאת, דברים אלה באים להמחיש את התרשמותי כי עד זה עשה כל שניתן היה על מנת לגמד את אחריותה של הנאשמת וברוח זו יש להעניק לעדותו משקל מתאים.

האם החלקתה של הנפגעת הייתה ללא קשר למעשי הנאשמת?

6. אני סבור כי ניתן, על בסיס חומר הראיות שהוצג לי, לקבוע כי החלקת הנפגעת הייתה לאחר שזו ראתה את רכב הנאשמת נכנס לעומק הצומת, חששה מתאונה וכפועל יוצא בלמה את הקטנוע עד שהחליקה ורכבה פגע ברכב הנאשמת. מסקנה זו מבוססת על אלה: ראשית, עדותה של הנפגעת שהותירה בי רושם

חיובי כאמור. שנית, הנאשמת טענה כי החלוקת הנפגעת נגרמה מכתם בוץ שהיה במקום. הבוחן מר אשכנזי בדק טענה זו בזירת האירוע וקבע כי הוא קובע "**שהתחיל את הנפילה לפני גוש הבוץ כלומר גוש הבוץ לא גרם לאופנוע להחליק**". העד עמד על דעתו גם בחקירה נגדית (ע' 5 ש' 23-26). אציין כי גם עד ההגנה מר בן חמו אמר כי הכביש היה רטוב אולם טענה זו עומדת בסתירה לקביעת הבוחן שניתנה בסמיכות זמנים לקרות התאונה כך שאין בידי לקבל את הטענה. מכיוון שהנאשמת לא הביאה כל ראיה לסתור את האמור במסקנות הבוחן שנקבעו על יסוד ממצאים שהיו לפניו סמוך למועד התאונה, אין לי אלא לאמץ מסקנה זו ולקבוע כי החלוקת האופנוע לא נבעה מקיומו של גורם חיצוני על הכביש. בכך יש כדי לחזק את גרסת הנפגעת כי ההחלוקה אירעה כתוצאה מניסיונה לבלום את הקטנוע על מנת להימנע מהתנגשות עם רכב הנאשמת.

האם ניתן לייחס לנאשמת אחריות לתאונה על אף שלא הוכח מגע בין כלי הרכב תוך נסיעתם?

7. ראינו עד כה כי הנאשמת נכנסה לעומק הצומת. ראינו גם כי בעקבות כניסה זו החלה הנפגעת בתמרון חרום על מנת לנסות ולמנוע את התנגשות כלי הרכב ובכך גרמה לקטנוע עליו נסעה להחליק וליפול עד לפגיעה ברכב. בהקשר זה אומר כי אינני מקבל את טענת הנאשמת לפיה הקטנוע לא פגע ברכבה. הנאשמת העידה בחקירה נגדית כך: "**ש. היה מגע בין האופנוע לרכב או לא? ת. לא. לא היה לי כלום באוטו**" (ע' 17 ש' 23-24). גרסה זו מהווה לטעמי חלק מניסיונה של הנאשמת לגמד את אחריותה לאירוע. דא עקא, גרסה זו עומדת בסתירה לגרסתו של מר בן חמו, עד ההגנה של הנאשמת שטען בהודעתו במשטרה כי האופנוע של המעורבת החליק "**עד שפגעה בחזית צד ימין**". כאשר עומת העד עם גרסה זו בחקירה נגדית השיב "**אינני זוכר אם היא פגעה בחזית. אני רק יכול לומר שהיא נפלה לפני הרכב ואם היא נגעה במהלך החלוקתה ברכב בסוף הנסיעה זה בקושי ואינני זוכר**" (ע' 7 ש' 6-7). במלים אחרות, אין בגרסת העד כדי לסתור במפורש את האמור בהודעתו במשטרה שניתנה, מן הסתם, בסמיכות רבה יותר למועד האירוע ומטעם זה יש להעדיפה על פני גרסתו בבית המשפט. גם בוחן התנועה קבע בסעיף 5 לדוח הבוחן כי התגלו ברכב הנאשמת סימני מעיכה ושפשוף בניגוד לטענת הנאשמת בעדותה.

8. יחד עם זאת, יש עדיין מקום לדון בשאלה שבכותרת שכן הנאשמת כפרה בהתנגשות ישירה בין רכבה לקטנוע המעורבת ואילו המעורבת בעדותה אמרה "**ברגע שאני ראיתי שהמכונית לא עוצרת בלמתי בכל הכוח וניסיתי לקחת ימינה, הרגשתי מכה, יכול להיות מהבלימה עצמה, אין לי מושג, כי נפלתי והחלקתי לאורך הכביש... תוך כדי החלוקה היו כל מיני מכות שהרגשתי**". (ע' 11 ש' 18-20). אין אפוא כל ראיה לכך שהתאונה אירעה כתוצאה מהתנגשות ישירה בין שני כלי הרכב להבדיל, אולי, מהחלוקתו של הקטנוע אל עבר רכב הנאשמת ופגיעה בו.

9. "**מתן זכות קדימה**" על פי תקנות התעבורה פירושו "**אי המשכת הנסיעה או התחלתה כאשר על ידי כך עלול הנוהג ברכב הנדרש לתת זכות קדימה לנוהגים ברכב אחר לאלצם לסטות מקו נסיעתם או לשנות את מהירות נסיעתם**". במקרה זה הפרה הנאשמת את חובתה לתת זכות קדימה לנפגעת בכך שאילצה אותה לבלום בלימת חרום אשר כתוצאה ממנה החליק קטנוע הנפגעת עד שפגע ברכב הנאשמת. בלימת חרום זו ותוצאותיה כאמור לא היו נגרמות אילו הייתה הנאשמת מכבדת את זכות הקדימה של הנפגעת ולא נכנסת לעומק הצומת (ראו עדותה של הנפגעת דנה כהן בעמ' 11 ולפיה "**ראיתי שמאחורי**

המכוניות מצד שמאל נוסעת מכונית, לא עוצרת בעצור וגם לא נוסעת בכיוון התנועה, הייתה אמורה לנסוע כלפי מטה אלא שמכונית זו חצתה את הכביש ונסעה בקו ישר אלי...". (ע' 11 ש' 15-17). לפיכך, גם רכב הנאשמת לא חסם, פיזית, את דרכו של קטנוע הנאשמת, אין ספק כי כניסתו לצומת כאמור אילץ את רוכבת האופנוע לבלום בלימת חירום, להחליק וליפול וכתוצאה מכך נפגעה היא וניזוק הקטנוע. די בכך כדי לקיים קשר סיבתי עובדתי ומשפטי בין הפרת חובתה של הנאשמת לתת זכות קדימה לקטנוע הנפגעת לבין התאונה שאירעה.

לאור כל האמור אני מוצא להרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום 25 מאי 2015, במעמד הצדדים